

KATOLICKÁ RÉTORIKA ODSUNUTÝCH SUDETSKÝCH NĚMCŮ V POVÁLEČNÉM OBDOBÍ

Tobias Weger

Vycházející z extrémních pozic Emmanuela Reichenbergera zkoumá příspěvek argumentační vzory a stereotypy katolické rétoriky sudetských Němců (chápaných jako etnicko-nacionální společenství vůle) po roce 1945. Argumentace se točily kolem požadavků sociálního zrovnoprávnění a politické revize a kolem přirozeným právem odůvodněného nároku na návrat. Zatímco k tomu byly dokonce vytvářeny konkrétní strategie, lze se setkat také s diferencovanějšími postoji jednotlivých odsunutých duchovních. „Studená válka“ oživila starší stereotypy (např. Edvarda Beneše, husitství, „hrozbu z východu“) a západní ideologii (Emil Franzel). Vedle instrumentalizace náboženských argumentací v politice a publicistice existovaly také rozličné lidové způsoby zpracování. Popsané motivy neměly nic společného s metafyzickými potřebami, ale vytvářely důvěrně známý kulturní základ „politiky domova“ (Heimatpolitik) sudetských Němců po roce 1945.